

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DEAN KOONITZ

NEJTĚMNĚJŠÍ VEČER ROKU

Tento skvělý thriller líčí s neskrývaným dojetím a vtipem magickou sílu zlatých retrivérů. Je to ideální kniha pro milovníky thrillerů, kteří vědí, že nejtemnější chvíle nastává těsně před úsvitem, a pro milovníky psů. — **Publishers Weekly**

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DEAN
KOONTZ

NEJTEMNĚJŠÍ
VEČER ROKU

Copyright THE DARKEST EVENING OF THE YEAR © 2007 by Dean Koontz
Published by arrangement with Prava i Prevodi and Lennart Sane Agency AB
Translation © Jan Podzimek, 2015

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-243-8

*Gerdě, kterou jednoho dne v příštím životě radostně uvítá naše zlatá
retrívřice, již na tomto světě milovala tak nesobeckou láskou.*

A TAKÉ

*Otci Jeromeovi Molokiemu za jeho nesmírnou vlídnost, velkou pod-
poru, přátelství a podnětnou oddanost tomu, co je podstatné, pravdivé
a nekonečné.*

ČÁST PRVNÍ

„V lesích je krása, tma a klid.“

– Robert Frost

Zastavení u lesa za sněžného večera

1

Amy Redwingová, sedící za volantem Fordu Expedition, řídila, jako by byla nesmrtelná, a tudíž v bezpečí při jakékoli rychlosti.

Bylo už po půlnoci a občasný vánek proháněl ulicí zlatavé platanové listy. Prolétla jimi a zkřehlý podzim narážel na čelní sklo jejího auta.

Pro některé lidi je minulost řetězem tvořeným články jednotlivých dní, jenž vede ke skobě vězící v nějakém temném koutě; a zítřek je otrokem včerejška.

Amy Redwingová neznala svůj původ. Ve dvou letech byla odložena a matku ani otce si nepamatovala.

Nechali ji v kostele, se jménem připnutým ke košilce. Řádová sestra ji našla, jak spí na kostelní lavici.

Její příjmení bylo nejspíš smyšlené jako falešná stopa. Policie skrz ně nikoho nevypátrala.

Redwingová naznačovalo indiánský původ. Havraní vlasy a tmavé oči byly typické pro Čerokie, její předci však mohli stejně tak pocházet z Arménie, Sicílie nebo Španělska.

Amyina historie zůstávala neúplná, vykořeněnost ji však neosvobozovala. Byla připoutána řetězem ke kameni jednoho dávno vzdáleného roku.

I když se prezentovala jako bezstarostná duše, která by málem mohla létat, ve skutečnosti stála velmi pevně nohama na zemi.

Na sedadle spolujezdce, s nohama opřenýma o pomyslný brzdový pedál, seděl Brian McCarthy a přál si, aby Amy zpomalila. Nic ale neřekl, protože se bál, že by při odpovědi na jeho varování spustila zrak ze silnice.

Když se totiž vydala do akce, jako je tahle, výzvy k rozumnosti by ji mohly naopak přimět k tomu, aby zatvrzele o to víc přišlápla plyn.

„Miluju říjen,“ řekla a odhlédla ze silnice. „Máš taky rád říjen?“

„Pořád je září.“

„Můžu mít ráda říjen i v září. Září se neurazí.“

„Dívej se na cestu.“

„Miluju San Francisco, ale je stovky mil daleko.“

„Při tom, jak řídíš, tam budeme za deset minut.“

„Jsem skvělá řidička. Žádné nehody, žádné pokuty.“

Na to jí řekl: „Před očima mi probíhá celý můj život.“

„Tak to by sis měl zajít k oční.“

„Amy, pořád se po mě neohlížej, prosím.“

„Sluší ti to, miláčku. Bez vrabčího hnízda bys to nebyl ty.“

„Myslím, aby ses *dívala na cestu*.“

„Ten chlápek Marco – je slepý, ale řídí auto.“

„Jaký Marco?“

„Marco, nevím jak dál. Je z Filipín. Četla jsem o něm v časopise.“

„Nikdo slepý nemůže řídit auto.“

„Řekla bych, že ani nevěříš, že lidé stanuli na Měsíci.“

„Nevěřím, že tam *dojeli*.“

„Na sedadle spolujezdce sedí Marcův pes, který mu napovídá, kdy zahrnout doprava nebo doleva a kdy šlápnout na brzdu.“

Někteří lidé si mysleli, že Amy je roztomilá prázdná makovice. Brian si to zpočátku myslel také.

Pak si uvědomil, že se plete. Do hloupé nány by se nikdy nezamiloval.

Řekl: „Nechceš mi vážně namluvit, že slepecký pes dokáže řídit auto?“

„Ten pes neřídí, hlupáčku. Jenom Marca navádí.“

„Jaký ulítlý časopis jsi to četla?“

„*National Geographic*. Byl to velmi povznášející příběh o vztahu člověka a psa, o pomoci postiženému.“

„Vsadím levou nohu, že to nebyl *National Geographic*.“

„Jsem proti sázení,“ prohlásila.

„Ale ne proti tomu, aby slepí řídili.“

„No, musí to být *zodpovědní* slepí.“

„Nikde na světě by slepým nedovolili řídit,“ trval na svém.

„Už ne,“ souhlasila.

Brian se nechtěl ptát, ale nemohl si pomoci: „Marco už nesmí řídit?“

„Narážel do věcí.“

„Kdo by to byl řekl.“

„Ale Antoina z toho nemůžeš vinit.“

„Jakého Antoina?“

„Psa Antoina. Nepochybuju, že se snažil ze všech sil. Psi jsou takoví. Marco prostě moc často tipoval, co mu ten pes napoví.“

„Dívej se, kam jedeš. Zatáčka vlevo.“

Usmála se na něj a řekla: „Ty jsi takový můj Antoine. Nikdy nepustíš, abych do něčeho nabourala.“

Projížděli středostavovskou čtvrtí, v níž bydleli především starší lidé. V měsíčním světle bledém jako sůl se zdálo, jako by jejich jednopatrové dřevěné domky rašily ze tmy.

Noc neprosvětlovaly žádné pouliční lampy, jen měsíc natírající na stříbrno listy a krémové kmeny eukalyptů. Na štukovaných omítkách byla občas vidět slabá záře ektoplazmy, jako by byli ve městě duchů s přízračnými budovami obývanými fantomy.

Ve druhém bloku se v oknech jednoho domu svítilo.

Amy zadupla brzdu a čelní světla zdůraznila reflexní čísla na poštovní schránce u chodníku.

Zařadila zpátečku. Když s Fordem Expedition couvala na příjezdovou cestu, řekla: „V nejisté situaci je dobré být připravený na co nejrychlejší odjezd.“

Když vypnula světla a motor, Brian řekl: „Nejisté? Jak nejisté?“

Vystoupila z SUV a odpověděla: „U bláznivého opilce prostě nikdy nevíš.“

Brian přešel za ní k zadní části auta, kde zvedala zadní dveře, pohlédl na dům a řekl: „Takže uvnitř je šílenec, a navíc opilý?“

„Ta Janet Brockmanová mi do telefonu řekla, že její manžel Carl je bláznivý opilec, což nejspíš znamená, že se zbláznil z toho pití.“

Amy zamířila k domu a Brian ji chytil za rameno, aby ji zastavil. „Co když je šílený, i když je střízlivý, a s tím pitím je to jenom horší?“

„Nejsem psychiatr, miláčku.“

„Možná je to spíš záležitost pro policii.“

„Policie nemá na bláznivé opilce čas.“

„A já bych řekl, že blázniví opilci jsou pro ně jako dělaní.“

Pokrčila rameny, opět vykročila k domu a řekla: „Nemůžeme otálet. Chová se násilnický.“

Brian pospíchal za ní. „Je šílený, opilý a ještě se chová *násilnický*?“

„Vůči mně se nejspíš násilnický chovat nebude.“

„A co vůči mně?“ zeptal se Brian, když stoupal po schodech na verandu.

„Myslím, že se chová násilně jen vůči jejich psovi. Kdyby mi ale ten Carl chtěl jednu vrazit, ustojím to, protože mám tebe.“

„Mě? Já jsem architekt.“

„Dneska ne, miláčku. Dneska jsi bodyguard.“

Brian ji už na podobných akcích doprovázel, ještě nikdy ale nešli po půlnoci do domu šíleného násilnického opilce.

„Co když mám nedostatek testosteronu?“

„Máš nedostatek testosteronu?“

„Minulý týden jsem brečel při čtení knížky.“

„Ta knížka rozpláče každého. To jenom dokazuje, že jsi člověk.“

Když se Amy natahovala ke zvonku, dveře se otevřely. Na prahu se objevila mladá žena s modřinou kolem úst a krvácejícím rtem.

„Slečna Redwingová?“ zeptala se.

„Vy musíte být Janet.“

„Kéž bych nebyla. Kéž bych byla vy nebo kdokoli, kdokoli jiný.“ Uhnula ze dveří a pozvala je dovnitř. „Nedovolte Carlovi, aby ji zmrazčil.“

„To se nestane,“ ujistila tu ženu Amy.

Janet si otřela rty zakrváceným hadříkem. „Zmrazčil Mazie.“

Spodní části Janetiny blůzy se pevně drželo asi čtyřleté děvčátko, s palcem druhé ruky vraženým do úst, jako by snad očekávalo prudké tornádo, které by ji mohlo odloučit od její matky.

Obývací pokoj byl šedivý. Na tmavě žlutém koberci stála modrá pohovka a modrá křesla, dva lustry vydávaly světlo, které postrádalo lesk a připomínalo popel, a barvy byly tlumené, jako by na všem utkvěla patina po nějakém dávno uhašeném požáru.

Má-li očištěc formální předpokoj pro čekající davy, budou nejspíš stejně spořádané a ponuré jako tato místnost.

„Zmrazčil Mazie,“ zopakovala Janet. „O čtyři měsíce později ji pak...“ Pohlédla na svou dceru. „O čtyři měsíce později Mazie zemřela.“

Když za sebou Brian zavíral dveře, zaváhal. Nechal je napůl otevřené do vlahé zářijové noci.

„Kde je váš pes?“ zeptala se Amy.

„V kuchyni.“ Janet přiložila ruku na oteklý ret a procedila mezi prsty: „S ním.“

Dítě bylo příliš staré, než aby si s takovou úporností cucalo palec. Zlovyk té holčičky však Briana znepokojoval mnohem méně než její pohled. Její modré oči s nádechem do fialova byly rozšířené očekáváním a ztěžklé zkušenostmi.

Vzduch zhoustl, jak tomu bývá před bouřkou či prudkým deštěm.

„Kudy do kuchyně?“ zeptala se Amy.

Janet je zavedla k chodbě lemované tmavými pokoji podobnými vodou zaplaveným jeskyním. Dcera se držela u jejího boku tak pevně jako štítovec větší ryby.¹

Chodba byla ztemnělá, jen zpoza dveří na protějším konci pronikal tenký proužek světla.

Stíny jako by ustupovaly a přicházely a znovu ustupovaly, ta iluze pohybu však byla dána jen Brianovým rychlým tepem a tím, jak jeho zrak pulzoval ve zrychleném rytmu jeho srdce.

Uprostřed chodby stál chlapec. Opíral se čelem o zeď a pěsti měl přiložené ke spánkům. Bylo mu asi tak šest let.

Vydával sotva slyšitelné zvuky zoufalství, skoro jako když z přiškraceného ústí balonku uniká molekulu po molekule vzduch.

Janet řekla: „To bude dobrý, Jimmy,“ když ale dala chlapci ruku na rameno, odtáhl se od ní.

Následována dcerou došla na konec chodby, otevřela dveře a pruh světla náhle neměl šířku rapíru, ale širokého meče.

Brian, který vešel do kuchyně za dvěma ženami a dívkou, by málem přísahal, že zdrojem toho světla byl zlatý retrívr sedící vyplašeně v rohu mezi sporákem a ledničkou. Zdálo se, jako by ten pes zářil.

---

1 štítovci jsou ryby, které svými přísavkovitými ústy čistí kůži větších ryb; pozn. překl.

Ta fenka neměla ani jasně světlý, ani měděný odstín jako někteří retrívři, ale byla pokryta mnoha odstíny zlaté a působila zářivě. Měla hustou podsadu srsti a širokou hrud' a krásně tvarovanou hlavu.

Ještě působivější než její vzhled byl její postoj a držení těla. Seděla vzpřímeně, s hlavou vztyčenou, ostražitost dávala najevo mírným zvednutím převislých uší a neustálým nenápadným rychlým rozšiřováním a stahováním nozder.

Neotočila hlavu, jen očima přejela k Amy a Brianovi – a pak je okamžitě znovu upřela na Carla.

Hlava rodiny byla v danou chvíli něčím výrazně jiným než hlavou. Možná tím, čím by se nakonec mohl stát každý, kdyby se nechal vést jen svou vlastní rukou.

Když byl střízlivý, vypadal nejspíš jako normální souseď nebo přinejmenším jako jedna z těch tváří, kterých vidíte v ulicích města tisíce, nevýrazná maska neškodné lhostejnosti, se staženými rty a očima upřenýma do vzdálené nicoty.

Nyní stál vedle kuchyňského stolu a z jeho tváře se dala vyčíst povaha; a bohužel ne dobrá. Měl zarudlé oči vodnaté od alkoholu a hleděl zpod staženého obočí jako býk, který všude vidí červené mulety. Měl pootevřená ústa a popraskané rty, nejspíš z chronické dehydratace, kterou alkoholici trpívají.

Carl Brockman se zadíval na Briana. Z jeho očí neplanula bezduchá agresivita muže otupělého alkoholem, ale zlá škodolibá radost spoutaného tyrana, jehož řetězy se nyní uvolnily.

Hlasem plným zatrpklosti řekl své ženě: „Cos to udělala?“

„Nic, Carle. Jenom jsem jim zavolala kvůli tomu psovi.“

Jeho tvář byla změtí vzájemně propletených hrozeb. „Ty si koleduješ.“

Janet zakroutila hlavou.

„Ty si vážně koleduješ, Jan. Víš, co tě za to čeká.“

Jako by se cítila ponížena důkazem své podřízenosti, zakrývala si Janet jednou rukou svůj krvácející ret.

Amy si přidřepla a zavolala na psa: „Tady, malá. Pojď sem, holka.“

Na stole stála láhev tequily, sklenička, slánka ve tvaru bílého skotského teriéra a talíř s plátky čerstvé limetky.

Carl zvedl pravou ruku od boku vysoko nad hlavu. Svíral v ní automobilový klíč na kola, který držel za konec se šroubovákem.

Když nástrojem tvrdě třískl do stolu, plátky limetky spadaly z talíře. Láhev tequily se zakymácela a led ve sklenici zachrastil.

Janet ztuhla a malé děvčátko potlačilo palcem v ústech pláč. Brian sebou cukl a strnul, ale Amy dál přemlouvala retrívřici, aby šla k ní. Fenku to třísknutí železem o dřevo ani nevylekalo, ani nevyděsilo.

Bekhendovým úderem klíče Carl smetl všechno ze stolu. Na vzdálenějším konci kuchyně se rozlila tequila, rozbilo sklo a porcelánový teriér rozsypal sůl po podlaze.

„Vypadněte,“ zavelel Carl. „Vypadněte z mého domu.“

„S tím psem jsou problémy,“ řekla Amy. „A vy problémového psa nepotřebujete. Vezmeme si ji od vás.“

„Kdo vlastně sakra jste? Je to můj pes. Není vaše. Vím, jak tu čubu zvládat.“

Ten stůl nestál mezi nimi a Carlem. Kdyby udělal výpad a rozmáchl se klíčem, mohli by té ráně uhnout jen za předpokladu, že by byl zpomalený a nemotorný pitím tequily.

Bohužel ale *nepůsobil* zpomaleně ani nemotorně. Ten chlap vypadal jako kulka v hlavni a jakýkoli špatný pohyb, který udělají, nebo špatné slovo, které řeknou, by mohly být úderníkem, který ho náhle vystřelí směrem k nim.

Carl obrátil zlovorný pohled ke své ženě a zopakoval: „Vím, jak tu čubu zvládat.“

„Já jenom,“ řekla Janet pokorně, „jenom jsem tu chudinku chtěla vykoupat.“

„*Nepotřebovala* koupel.“

Opatrně, aby se hájila, ale nehádala se s ním, Janet řekla: „Carle, drahý, byla špinavá a měla úplně matnou srst.“

„Je to *pes*, ty krávo hloupá. Patří na dvůr.“

„Vím. Máš pravdu. Nechceš ji v domě. Já se jen... prostě jsem se bála, víš, že by pak měla ty boláky jako předtím.“

Její smířlivý tón ho neuklidnil, ale naopak rozlítil jeho hněv. „*Nickie* je *můj pes*. Já ji *koupil*. Já ji *vlastním*. Je *moje*.“ Ukázal automobílovým klíčem na svou ženu. „Vím, co je moje, a nechám si to. Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat s tím, co je *moje*.“

Když Carl začal křičet, Amy se zvedla z podřepu; stála a hleděla na něj, pevně a nehybně, s vytřeštěnými očima.

Brian spatřil v její tváři cosi zvláštního, výraz, který nedokázal pojmenovat. Byla jako přikovaná, ale ne strachy.

Místo na svou ženu teď Carl tím klíčem ukázal na Amy a řekl: „Na co tak zíráš? Co tu vůbec děláš, ty tupá děvko? Řekl jsem ti, ať vypadneš.“

Brian položil obě ruce na kuchyňskou židli. Moc šikovná zbraň to sice není, ale dokázal by s ní blokovat ten klíč na kola.

„Já vám za toho psa zaplatím, pane,“ řekla Amy.

„Seš hluchá?“

„Koupím ji.“

„Není na prodej.“

„Tisíc dolarů.“

„Je moje.“

„Patnáct set.“

Brian, který znal Amyinu finanční situaci, řekl: „Amy?“

Carl přehodil klíč z pravé do levé ruky. Protáhl si prsty volné ruky, jako by nástroj svíral tak zuřivě, až ho začala chytat křeč.

Směrem k Brianovi řekl: „A ty seš sakra kdo?“

„Její architekt.“

„Patnáct set,“ zopakovala.

I když v kuchyni nebylo zrovna teplo, Carlova tvář se leskla tenkou vrstvou mastného potu. Nátělník měl vlhký. Byl to opilecký pot, jak se tělo snažilo zbavit toxinů.

„Nepotřebuju vaše peníze.“

„Ano, pane, já vím. My toho psa taky nepotřebujeme. Není to jediný pes na světě. Sedmnáct set.“

„Co to? Ty seš – šílená?“

„Jo. Jsem. Ale správně šílená. Nejsem sebevražedný bombový útočník nebo tak něco.“

„Sebevražedný bombový útočník?“

„Nemám na dvorku zahrabaná těla. No, vlastně jedno, ale to je kanárek v krabici od bot.“

„Ty prostě nejsi normální,“ zamumlal Carl.

„Jmenoval se Leroy. Nechtěla jsem kanárka, zvláště ne takového, který se jmenuje Leroy. Zemřel mi kamarád a Leroy neměl kam jít, neměl nic než svoji omšelou klíčku, tak jsem si ho vzala a on u mě bydlel a já ho pak pohřbila, ale to jsem udělala až potom, co umřel, protože jak říkám, až tak šílená nejsem.“

Carlovy oči pod svráštěným obočím byly jako hluboké studně plné zkažené vody s tmavě se lesknoucí hlubinou. „Nedělej si ze mě srandu.“

„To bych si nedovolila, pane. Nemůžu. Vychovaly mě vlastně jepťišky, víte. Nemůžu si dělat legraci, brát jméno Boží nadarmo ani nosit lakýrky k sukni. A mám tak zvětšenou hříšní žlázu, že váží skoro jako můj mozek. Osmnáct set.“

Když si Carl přehodil klíč z levé ruky do pravé, obrátil ho, takže ho držel za konec s hlavicí. Ostrý konec se šroubovákem namířil na Amy, ale nic neříkal.

Brian nevěděl, jestli je mlčení toho tyrana, který bije svou ženu, dobrým, či špatným znamením. Nejednou viděl, jak Amy svou výřečností přiměla rozzuřeného psa, že přestal vrčet a nechal se podrbat na bříšku. Vsadil by ale poslední dolar, že Carl si na záda nelehne a pacičky do vzduchu nerozhodí.

„Dva tisíce,“ řekla Amy. „Víc nemám. Výš jít nemůžu.“

Carl udělal krok směrem k ní.

„Stůj,“ varoval ho Brian a zvedl jídelní židli, jako by byl krotitel lvů, i když ten by měl navíc bič.

Amy řekla Brianovi: „V klidu, Franku Lloyde Wrighte. Zrovna si s tímto gentlemanem budujeme vzájemnou důvěru.“

Carl natáhl pravou ruku a položil špičku klíče do mezery mezi jejími klíčními kostmi, ostrím šroubováku k jejímu hrdlu.

Jako by si vůbec neuvědomovala, že hrot té smrtící zbraně je připraven na probodení jejího jícnu, Amy řekla: „Takže – dva tisíce. Vyjednáváte tvrdě, pane. Filet mignon si teď nějakou dobu nedám. Nevadí. Stejně jsem spíš na hamburgery.“

Ten tyran teď byl jakousi chimérou, jen napůl divoký býk a napůl svitnutý had. Měl ostrý pohled plný zlověstného kalkulování, a i když neměl rozeklaný jazyk, přesto ho vysunul mezi rty, aby zjistil, jaký je vzduch.

Amy řekla: „Znám jednoho chlápka, který se málem udusil k smrti kusem steaku. Heimlichův hmat nepomohl, a tak mu doktor přímo v restauraci rozřízl hrdlo a vytáhl to, co překáželo.“

Fenka byla stále ostražitá a nehybná jako skála a Briana napadlo, že by mu mohla poskytnout určité vodítko. Kdyby se Carl chystal uchýlit k násilí, Nickie by to jistě vycítila jako první.

„A žena u sousedního stolu,“ pokračovala Amy, „byla tak zděšená, že omdlela a padla tváří do své humří polévky. Možná by to bylo dobré na pleť, ale já jí tu hlavu stejně zvedla.“

Carl si olízl popraskané rty. „Si asi myslíš, že jsem blbej.“

„Možná jste nevzdělaný,“ řekla Amy. „Neznám vás, takže nevím. Ale jsem si docela jistá, že blbej nejste.“

Brian si uvědomil, že skřípe zuby.

„Dáš mi šek na dva tisíce,“ řekl Carl, „a deset minut poté, co vyjdete se psem ze dveří, zablokujete platbu.“

„Nehodlám vám dávat šek.“ Z vnitřní kapsy bundy vytáhla svazek stodolarových bankovek spojených modroztlutou vlásenkou. „Zaplátím hotově.“

Brian už neskřípal zuby. Spadla mu čelist.

Carl sklonil klíč na kola a řekl: „Ty vážně nejseš normální.“

Dala tu vlásenku do kapsy, přejela prstem po stodolarovkách a zeptala se: „Platí?“

Odložil zbraň na stůl, popadl peníze a přepočítával je s rozhodností muže, jehož matematické schopnosti poněkud ochably pod vlivem tequily.

Brian s úlevou položil kuchyňskou židli na zem.

Amy přešla k fence, vylovila z jedné kapsy červený obojek a z druhé svinovací vodítko. Připevnila vodítko k obojku a nasadila jí ho. „S vámi je radost obchodovat, pane.“

Zatímco Carl podruhé přepočítával ty dva tisíce, Amy jemně zatahla za vodítko. Fenka se okamžitě zvedla a po jejím boku odkráčela z kuchyně.

Janet, které se její holčička stále držela, se vydala za Amy, Nickie šla do chodby. Brian šel s ní a přitom se ohlížel, protože Carla tak napůl podezřívával, že by se mohl znovu rozzuřit a popadnout ten klíč.

Ten chlapec, Jimmy, byl teď zticha a už nenaříkal. Přesunul se z chodby do obývacího pokoje, kde stál u okna v pozici vězně za mřížemi cely.

Amy se i se psem vydala k tomu klukovi. Zastavila se vedle něj a něco mu řekla.

Brian neslyšel co.

Přední dveře byly otevřené, přesně jak je nechal. Čekal na verandě a po chvíli se k němu připojila Amy, i s fenkou svižně kráčející vedle ní.

Janet se zastavila na prahu a řekla: „Byli jste... báječní. Děkuju vám. Nechtěla jsem, aby děti viděly... aby viděly, jak se to děje znovu.“

Ve žlutém světle lampy na verandě působila její tvář nezdravě a bělma jejích očí měla nažloutlý odstín. Vypadala starší, než kolik jí bylo, a unavená.

„Pořídí si jiného psa, víte,“ řekla Amy.

„Tomu možná můžu zabránit.“

„Možná?“

„Zkusím to.“

„To, co jste řekla, když jste nám otevřela dveře... myslela jste to opravdu vážně?“

Janet uhnula pohledem, zkoumala práh u svých nohou a pokrčila rameny.

Amy jí to připomněla: „Přála jste si být mnou. Nebo kýmkoli, kýmkoli jiným.“

Janet přikývla. Hlas ztišila, až skoro šeptala. „To, co jste tam předvedla... ten způsob, jak jste s ním jednala – to nikdy nedokážu.“

„Tak dělejte, co dokážete.“ Naklonila se k Janet a řekla něco, co Brian neslyšel.

Janet pozorně poslouchala a pravou rukou si přitom zakryla natržený a oteklý ret.

Když Amy domluvila, udělala krok zpátky a Janet jí ještě jednou pohlédla do očí. Dívaly se na sebe, a i když Janet neřekla ani slovo, dokonce ani nepřikývla, Amy řekla: „Výborně. Tak fajn.“

Janet s dcerkou se vrátily do domu.

Nickie zjevně věděla, kam jde – šla na vodítku před nimi a vedla je z verandy k Fordu Expedition.

Brian řekl: „Vždycky u sebe nosíš dva tácy?“

„Pokaždé, už tři roky. Nemohla bych zachraňovat psy, kdybych neměla peníze na jejich odkoupení. Ten první mě stál tři sta dvacet dva dolarů.“

„Takže když zachraňuješ psa, musíš ho někdy koupit.“

„Díkybohu ne často.“

Aniž by jí museli rozkazovat nebo ji pobízet, Nickie vyskočila do přepravního prostoru SUV.

„Hodná holka,“ řekla Amy a fenka zamávala svým hustým ocasem.

„To je šílený, cos udělala.“

„Jsou to jenom peníze.“

„Myslím, žeš ho nechala, aby ti dal ten šroubovák ke krku.“

„Nepoužil by ho.“

„Jak si můžeš být tak jistá?“

„Znám tyhle typy. Je to v podstatě posera.“

„Nemyslím, že je to posera.“

„Bije ženy a psy.“

„Ty jsi žena.“

„Nejsem jeho typ. Věř mi, miláčku, v krajním případě bys mu vcukletu nakopal zadek.“

„Těžko nakopeš zadek někomu, kdo ti zarazí klíč na kola do lebky.“

Když Amy zabouchla zadní dveře, řekla: „Tvoje lebka by byla v pohodě. Spíš by se ohnul ten klíč.“

„Vypadneme odsud, než se rozhodne, že měl chtít tři tisíce.“

Amy vzala svůj vyklápěcí mobil a řekla: „Nikam nejedeme.“

„Cože? Proč?“

Zadala tři čísla a řekla: „Legrace teprve začíná.“

„Nelíbí se mi, jak se tváříš.“

„Jak se tvářím?“

„Lehkovážně a nerozumně.“

„Lehkovážnost mi dodává na roztomilosti. Že vypadám roztomile?“ Ozvala se policejní operátorka a Amy řekla: „Mluvím z mobilního telefonu. Muž bije manželku a malého kluka. Je opilý.“ Uдалa adresu.

Zlatá retrívrice hleděla z tmavého přepravního prostoru SUV s nosem na skle a projevovala neuvěřitelnou zvědavost podobnou té, když obyvatelé akvárií narážejí na zdi svého světa.

Amy řekla operátorce své jméno. „Mlátil je už dřív. Obávám se, že se je tentokrát pokusí zmrazčit nebo zabít.“

Vánek zesílil a eukalypty pouštěly listy, jako by mezi nimi kroužily okřídlené roje.

Brian se díval do domu a cítil, jak se blíží chaos. Chaosu zažil až až. Narodil se uprostřed tornáda.

„Jsem rodinná známá,“ zalhala Amy při odpovědi na otázku operátorky. „Pospěšte.“

Když Amy zavěsila, Brian řekl. „Myslel jsem, žes mu vyrazila dech těmi penězi.“

„Ne. Touhle dobou došel k závěru, že s tím psem prodal svou důstojnost. Bude to svádět na Janet. Pospěš si.“

Vyrazila k domu a Brian pospíchal vedle ní. „Neměli bychom to nechat na policii?“

„Nemuseli by dorazit včas.“

Na cestičce zalité stříbrným měsícem se prostíraly rozostřené stíny listů připomínající tisíce brouků cupitajících do bezpečí štěrbin.

„Za daných okolností,“ řekl Brian, „ani nevíme, co děláme.“

„Děláme správnou věc. Ty jsi neviděl tvář toho chlapce. Levé oko měl oteklé. Otec mu namlátil.“

V Brianovi ožil starý hněv. „Co chceš tomu hajzlovi provést?“

Vyšla po schodech na verandu a řekla: „To záleží na něm.“

Janet nechala vstupní dveře pootevřené. Ze zadní části domu stoupal Carlův rozčilený hlas, tupé údery, tříštění skla a sladký a zoufalý dětský zpěv.

V jádru každého uspořádaného systému, ať už jde o rodinu, nebo továrnu, se nalézá chaos. Uprostřed každého chaosu se však nalézá zvláštní řád, který čeká na své objevení.

Amy otevřela dveře. Vešli dovnitř.

2

Porcelánové slánky a pepřenky v podobě dvojic psů – sedících erdelteriérů, udivených bíglů, usmívajících se zlatých retrívrů, naparáděných pudlů, ovčáckých psů, kokršpanělů, teriérů, vznešených irských vlkodavů – stály v uspořádaných řadách na policích za otevřenými dveřmi spíže a další ležely rozházené po kuchyňské lince.

S tváří bledou a mokrou od slz přendala roztřesená Janet Brockmanová dva ovčáky z linky na stůl.

Jakmile je tam dala, klíč na kola se mihl vzduchem a z výšky dopadl na figurky na stole a jen tak tak minul její ruce, které rychle stáhla. Z místa dopadu vylétly porcelánové střepy a sůl a potom další střepy a pepř.

Po dvou úderech klíče na dřevo následoval Carlův rozkaz: „Další dvě.“

Amy Redwingová, která to sledovala z tmavé chodby, pochopila, že ta sbírka musí být pro Janet cenná, že jde o jeden z mála projevů řádu v jejím neuspořádaném životě. V těch malých porcelánových psíčcích nacházela ta žena jistou naději.

Chápal to zjevně i Carl, který měl v úmyslu zničit nejen ty figurky, ale i zbývající vůli své ženy.

Malá dívka se kryla vedle ledničky a v rukou svírala otrhaného růžového králíčka, což byla možná psí hračka. Její oči, zářivé jako drahokamy, byly upřené do vnitřního světa mysli.

Tichým, ale čistým hlasem zpívala píseň v jazyce, který Amy nepoznávala. Přízračná melodie zněla keltsky.

Ten chlapec, Jimmy, se nejspíš schoval někde jinde.

Poplašena skutečností, že by jí manžel kromě slánek a pepřenek brzy rozlámal i prsty, Janet při zvuku klíče svištícího vzduchem ucukla a pustila na stůl pár keramických dalmatinů.

Vykřikla, když se jí zbraň otřela o pravé zápěstí, a skrčila se zády k troubě, s rukama zkříženýma na prsou.

Když klíč na kola cinkl o dubové dřevo, protože minul slánku i pepřenu, Carl popadl jednoho porcelánového dalmatina a hodil ho své ženě do tváře. Figurka se jí odrazila od čela, rozbila se o dveře trouby a její střepy spadly na podlahu.

Amy vešla do kuchyně a Brian se protlačil kolem ní a řekl: „Nech ji být, Carle.“

Opilec otočil hlavu a pohled měl výhružný jako krokodýl a plný chladné krutosti staré jako sám čas.

Amy měla pocit, že v Brockmanově těle žije ještě něco jiného než jen on, jako by otevřel dveře nočnímu návštěvníkovi, který si z jeho srdce udělal doupě.

„Je to teď *tvoje* žena?“ zeptal se Carl Briana. „Je to *tvůj* dům?“ Tady moje Theresa – je to teď *tvoje* dcera?“

Z úst dívky vycházela sladká píseň a její hlas byl čistý jako vzduch a zvláštní jako její oči, při vší průzračnosti byl však tajemný a při vší podivnosti něžný.

„Je to tvůj dům, Carle,“ řekl Brian. „Všechno je tvoje. Tak proč to rozbíjet?“

Carl začal mluvit, ale pak si unaveně povzdechl.

Vlna odporých emocí v něm zřejmě opadala a nechávala jeho tvář hladkou jako písek uhlažený vlnami.

Beze vzteku, který jím předtím zmítal, řekl: „Víte... při tom, jak to je... není nic lepšího než rozbíjení.“

Brian udělal krok směrem ke stolu, který stál mezi nimi, a řekl: „A jak to tedy je? Pomozte mi to pochopit.“

Jeho přivřeně oči vypadaly ospale, ještěří mysl za nimi mohla být ale plně zaneprázdněna vypočítavostí.

„Je to špatně,“ prohlásil Carl. „Všechno je špatně.“

„Co všechno?“

Jeho hlas stoupal z hlubin melancholie. „Vzbudíte se uprostřed noci, když je úplná tma a dost ticho, abyste pro jednu mohli *přemýšlet*, a chápete, jak je to všechno špatně a nic na světě to nenapraví. Vůbec nic.“

Z Theresina tichého hlásku, který byl čistý a znělý jako hudba dud v irské kapele, se Amy zježily všechny chloupky na krku, protože ať už slova té dívky znamenala cokoli, pocitově vyjadřovala toužení a ztrátu.

Brockman pohlédl na svou dceru. Jeho náhlé slzy mohly znamenat, že pláče nad tou dívkou, nebo kvůli té písni, nebo nad sebou samým.

Ten dětský hlas v sobě měl možná něco varovného, nebo snad byly Amyiny instinkty posíleny přátelstvím s tolika psy. Náhle si byla jistá, že Carlova zuřivost neustoupila a že skrytě míří k projevu násilí.

Věděla, že bez varování máchne tím klíčem a udeří svou zlomenou ženu do tváře, čímž ji zlomí podruhé a navždy, když jí zarazí část lebky do mozku.

Jako by zlá předtucha byla vlněním, které je stejně skutečné jako světlo, přelétla zjevně od Amy k Brianovi. Když se teprve nadechovala, aby zakřičela, vyrazil. Neměl čas obíhat kuchyň. Místo toho vyskočil z podlahy přes židli na stůl.

Na ruku držící klíč dopadla slza a prsty pevněji sevřely zbraň.

Janet vytřeštila oči. Carl však zlomil jejího ducha. Stála tam bez dechu a bez hnutí, bezbranná pod dusivou tíhou zoufalství.

Když Brian vylezl na stůl, aby mohl tyrana zastavit, Amy si uvědomila, že by se Carl tou zbraní mohl nejen ohnat po manželce, ale také ji hodit po dcerce, a tak se vydala směrem k Therese.

Na stole Brian sevřel zbraň ve chvíli, kdy se zvedala, aby ušetřila ránu Janet, a skočil na Brockmana. Spadli na podlahu, mezi rozbité sklo a plátky limetky a louže tequily.

Amy nechala vstupní dveře otevřené a z druhého konce domu se ozval hlas: „*Policie.*“ Přijeli bez sirén.

„Tady vzadu,“ zakřičela a přitáhla k sobě Theresu, jejíž píseň nyní zeslábla v šepot znějící do ticha.

Janet stála strnule, jako by ta rána měla ještě přijít, klíče na auta se však zmocnil Brian.

Ozvalo se zapraskání pletených kožených pouzder na pistole a do kuchyně vstoupili dva policisté a oba měli ruku položenou na rukojeti dosud netasené pistole. Byli to silní a ostrážití muži. Jeden řekl Brianovi, ať položí ten klíč, a Brian ho dal na stůl.

Carl Brockman se postavil na nohy. Levá ruka mu krvácela, protože si do ní zarazil střep z láhve. Opět byl vzteky rozpalený doběla, uslzený obličej měl náhle bledý jako popel a ústa změkklá sebelítostí.

„Pomoz mi, Jan,“ naléhal a natahoval k ní svou zakrvácenou ruku. „Co teď budu dělat? Pomoz mi, holka.“

Udělala krok směrem k němu, ale zarazila se. Pohlédla na Amy a potom na Theresu.

Děvčátko palcem uvěznilo píseň uvnitř sebe a zavřelo oči. V průběhu událostí byla její tvář stále prosta jakéhokoli výrazu, jako by snad dokázala být hluchá vůči všem hrozbám násilím a dopadům železného klíče na dubový stůl.

Jediným náznakem toho, že dívka má nějaké spojení s realitou, byla úpornost, s níž držela Amy za ruku.

„To můj manžel,“ řekla Janet policii. „Bije mě.“ Dala si ruku na ústa, ale pak ji dala pryč. „Ano, můj manžel mě bije.“

„Ach, Jan, prosím, nedělej to.“

„Bije i našeho malého chlapce. Zmlátil ho. Našeho Jimmyho.“

Jeden z policistů sebral ze stolu železný klíč, opřel ho v rohu, kam na něj nikdo jen tak nemohl, a vyzval Carla, ať si sedne na židli.

Teď přišly na řadu otázky a neuspokojivé odpovědi a postupně nový druh hrůzy: vědomí porušeného slibu a hořké ceny za nedodržení přísah.

Poté Amy vylíčila policii svůj příběh, a zatímco ostatní vyprávěly své, odvedla Theresu z kuchyně chodbou pryč a vydaly se hledat chlapce. Mohl být kdekoli v domě, ji to však táhlo k otevřeným vstupním dveřím.

Veranda v noci voněla kvetoucími jasmíny, které se proplétaly bílými laťkami zábradlí. Té vůně si předtím nevšimla.

Vánek zemřel a eukalypty stály v té nehybnosti jako smutní truchlící.

Uprostřed měsícem zalité ulice, za tmavým hlídkovým vozem stojícím u chodníku, byl chlapec a pes a zdálo se, jako by si hráli.

Zadní dveře Fordu byly otevřené. Chlapec musel Nickie pustit ven.

Po chvíli si Amy uvědomila, že Jimmy si s retrívřicí nehraje, ale že se snaží utéct. Fenka ho blokovala, křížila mu cestu, snažila se ho zavést zpátky do domu.

Chlapec upadl na dlažbu a zůstal ležet na boku na místě, kde spadl. Kolena přitáhl k tělu, ležel tak v pozici plodu.

Fenka si lehla vedle něj, jako by u něj držela hlídku.

Amy usadila Theresu na schod verandy a řekla: „Nikam nechod', zlatíčko. Ano? Nikam nechod.“

Dívka neodpověděla; možná ani nebyla schopna odpovědi.

Nocí tichou jako opuštěný kostel pospíchala Amy k silnici a přitom vdechovala vůni eukalyptu.

Nickie sledovala, jak se blíží. Ve světle měsíce vypadala zlatá retrívřice jako stříbrná; všechno světlo z vysokých lamp kolem jako by dopadalo na ni a zanechávalo všechno ostatní ve tmě noci, ozařované jen jejím leskem.

Amy si klekla vedle Jimmyho a slyšela, jak vzlyká. Položila mu ruku na rameno a on při jejím doteku neucukl.

Ona a fenka na sebe pohlédly v soucitu nad zarmouceným chlapcem.

Tvář retrívřice byla vznešená a neměla v sobě ani špetku onoho komického výrazu, kterého je tato rasa schopna. Vznešená a vážná.

Všechny domy kromě jednoho byly ztemnělé a ulici zaplňovalo ticho hvězd, rušené jen tlumenými projevy chlapcova strádání, které utichly, když ho Amy pohládila po vlasech.

„Nickie,“ zašeptala.

Fenka nenastražila uši ani nevztyčila hlavu, ani nijak viditelně nezareagovala, ale dívala se na ni; dívala se na ni.

Po chvíli Amy vyvádla chlapce, aby se posadil. „Dej mi ruce kolem krku, zlatíčko.“

Jimmy byl malý a ona ho sebrala z dlažby a odnesla ho v náručí. „Už nikdy, zlatíčko. Už je po všem.“

Fenka je vedla k Fordu Expedition. Posledních pár kroků běžela a skočila do otevřených zadních dveří.

Amy mezitím posadila chlapce na zadní sedadlo a Nickie to sledovala z přepravního prostoru.

„Už nikdy,“ řekla Amy a políbila chlapce na čelo. „Slibuju, miláčku.“

Ten slib ji překvapil a polekal. Ten kluk není její a dráhy jejich životů se kříží pravděpodobně jen v této chvíli. Cizímu dítěti nemůže pomáhat tak jako psům, nemluvě o tom, že se jí ani některé psy nepodaří zachránit.

Přesto se slyšela, jak znovu říká: „Slibuju.“

Zavřela dveře a chvíli stála u zadní části SUV, chvěla se ve vlahé zářijové noci a sledovala Theresu na schodech přední verandy.

Měsíc proměnil beton příjezdové cesty ve falešný led a listům eukalyptů přimaloval falešnou námrazu.

Amy si vzpomněla na zimní noc s krví na sněhu a hejnem racků vzlétajících z okraje vysokého mola. Na to, jak v tu chvíli jejich bílá křídla vypadala zcela oslnivě, když stoupali k obloze v pátravém světle majáku jako čestná stráž andělů doprovázejících domů duši, jež nikdy nezhřešila.

3

Firma *Brian McCarthy a partneři* měla kancelář v přízemí skromné dvoupatrové budovy v Newport Beach.² V horním patře Brian bydlel.

Amy zastavila na malém parkovišti u domu. Janet, dvě děti a fenku Nickie nechala v autě a doprovodila Briana k venkovním schodům vedoucím k jeho bytu.

Na vrcholu dlouhých schodů zářila lucerna, dole však byla ničím neředitelná tma.

Řekla mu: „Smrdíš po tequile.“

„Myslím, že mám na botě ještě pořád plátek limetky.“

„Vylézt na stůl a skočit na něj – to bylo šílený.“

„Jenom jsem se snažil zapůsobit na přítelkyni.“

„Zabralo to.“

„Moc rád bych tě teď políbil,“ řekl jí.

„Pokud to nebude tak žhavé, že bychom tím zhoršili globální oteplování, tak s radostí.“

Ohlédl se k Fordu. „Všichni se dívají.“

„Po Carlovi možná potřebují vidět, jak se lidé líbají.“

Políbil ji. Byla v tom dobrá.

„I ten pes se dívá,“ dodal.

„Jenom si tak říká: ‚Když za mě zaplatila dva tisíce, kolik asi dala za něj.‘“

„Obojek mi můžeš navléct kdykoli.“

„Zůstaňme zatím u polibků.“ Ještě jednou ho políbila a vrátila se k Fordu Expedition.

Sledoval ji, jak odjíždí, a potom odešel nahoru. Jeho byt byl prostorný, s podlahami z vonodřevu a máslově žlutými stěnami.

² plážové letoviště v Kalifornii, má asi 80 000 obyvatel; pozn. překl.

Minimalistické moderní zařízení a uklidňující japonské umění byly příznačné spíš pro mnišskou celu než staromládenecký kvartýr. Než potkal Amy, tak ty pokoje úplně vyklidil, přestavěl a nově zařídil. Už nechtěl být ani starý mládenec, ani mnich.

Svlékl si své tequilou nasáklé oblečení a dal si sprchu. Možná se díky té horké vodě bude cítit ospalý.

Když se oblékal do džínů a havajské košile, stále byl ostražitý a bdělý jako sova v noci. Ve 2:56 byl vzhůru, připravený na další den.

S hrnkem čerstvě uvařené kávy se posadil k počítači ve své pracovně. Potřeboval udělat trochu práce, než spánková deprivace zaútočí na jeho schopnost soustředění.

Čekali na něj dva e-maily. Odesílatel měl přezdívku *Prasečářka*.

Vanessa. Neozvala se mu už přes pět měsíců. Začal si myslet, že už se mu neozve nikdy.

Chvilí zíral na obrazovku a zdráhal se ji znovu vpustit do svého života. Kdyby její zprávy už nečetl, kdyby na ně neodpovídal, mohl by se jí časem zbavit.

S ní by ale odešla i Naděje. Ztráta Naděje. Cena za vytěsnění Vanessy z jeho života byla příliš velká.

Otevřel první e-mail.

Prasátko chce štěňátko. Je to tak hloupé. Jak se může prasátko starat o štěňátko, když je štěňátko chytřejší? Znáš kytky, které jsou chytřejší než Prasátko.

Brian zavřel oči. Pozdě. Otevřel se jí a ona teď opět ožila v osvětlených místnostech jeho myslí, nejen v temných koutech paměti.

Jak se vede, Bry? Už máš rakovinu? Příští týden ti bude teprve třicet čtyři, ale mladí lidé umírají na rakovinu neustále. Žádné skvělé vyhlídky.

Poté, co si její zprávu vytiskl, založil e-mail do elektronické složky *Vanessa*.

Aby nevytil kafe z hrnku, držel ho oběma rukama. Chutnalo dobře, v danou chvíli už to ale nebylo to jediné, co potřeboval.

Z kredence v jídelně vyndal láhev koňaku. V pracovně si pak do hrnku nalil pořádnou porci Remy Martina.

Nebyl žádný pijan. Koňak měl pro návštěvy. Dnešní host byl nevíтанý a přítomný jen nepřímou.

Chvíli popocházel po bytě, pil kávu a čekal, než koňak zklidní jeho napjaté nervy.

Amy měla pravdu: Carl Brockman je posera. Opilec páchnoucí po tequila. Zato Vanessa – i takhle na dálku páchne sírou.

Když se Brian cítil připravený, vrátil se k počítači a otevřel druhý e-mail.

Hej, Bry. Zapomněla jsem ti říct jednu vtípnou věc.

Aniž by to dál četl, dal zprávu vytisknout a e-mail pak založil do složky *Vanessa*.

Byt naplnilo ticho a z kanceláře dole ani z temných hlubin ulice se neozývaly žádné zvuky.

Zavřel oči. Od nutnosti přečíst tu vytištěnou zprávu by ho ale odvedla jen skutečná slepota.

V červenci Prasátko celý den stavěla hrady z písku na malé pláži, kterou máme u toho nového domu, a brozně se spálila, takže vypadala jako pečená kýta. Nemohla celé dny spát, půlku noci brečela, začala se loupat a pak se oškrábala do masa. Možná bys čekal vůni smažené slaniny, ale ne.

Plaval na hladině minulosti a pod ním se prostírala propast paměti.

Prasátko už je zase růžová a hladká, ale má na krku znaménko, které se zjevně mění. Možná jí to spálení způsobilo melanom. Zase se ozvu.

Odložil papír s druhým e-mailem k prvnímu. Později si je oba přečte znovu a bude tam hledat nějaké další stopy kromě té „malé pláže“.

V kuchyni Brian vylil obsah hrnku do dřezu. Kafe už nepotřeboval a koňak už nechtěl.

Vina je jako neúnavný kůň. Žal stárne v zármutek – a zármutek je vytrvalý jezdec.

Otevřel ledničku, ale pak ji zavřel. Jíst nebyl schopný o nic víc než spát.

Představa, že by se vrátil do pracovny a věnoval se některé ze současných zakázek na dům na míru, nebyla nijak lákavá. Architektura je možná sice jako zmrzlá hudba, jak jednou řekl Goethe, zrovna teď vůči ní byl ale hluchý.

Ze zásuvky v kuchyni vytáhl velký skicák a pár tužek na kreslení. Tyhle potřeby měl uložené v každé místnosti bytu.

Sedl si k jídelnímu stolu a začal skicovat koncept budovy, kterou si Amy přála, aby pro ni navrhl: místo pro psy, útulek, kde na ně nikdo nevztáhne ruku, kde se jim dostane veškeré potřebné lásky.

Vlastnila kus země na vrcholu jednoho kopce, kde se duby vzpínaly proti obloze a jejich dlouhé stíny se časně zrána táhly po svažitých lukách a s polednem se znovu stahovaly k hřebeni. Měla vizi, která ho inspirovala.

Přesto si Brian po chvíli uvědomil, že přešel od architektury k portrétu, od útulku k samotnému zvířeti. Na portréty měl nadání, psa ale ještě nikdy nekreslil.

Zatímco jeho tužky šelestily po papíře, přepadl ho prapodivný pocit a stala se zvláštní věc.

4

Potom, co vysadila Briana u jeho bytu, zavolala Amy Redwingová své sousedce Lottie Augustinové a vysvětlila jí, že s sebou veze tři zachráněné, kteří nejsou psi a kteří potřebují přístřeší.

Lottie byla členkou armády dobrovolníků pracujících ve Zlatém srdci, což byla organizace, kterou Amy založila. Dříve už párkrát vstávala po půlnoci, aby pomohla v naléhavém případě, a vždycky to dělala s radostí.

Už jeden a půl desetiletí byla vdova. Než odešla do penze, pracovala jako zdravotní sestra. V péči o psy nacházela Lottie stejně silný smysl jako ve snaze být dobrou manželkou a pečující sestrou.

Cesta od Brianova bytu k Lottieinu domu se nesla ve znamení ticha: na zadním sedadle spala malá Theresa a její bratříček se hrbil vedle ní a tvářil se zadumaně. Janet seděla na sedadle spolujezdce, zdála se ale ztracená a zkoumala opuštěné ulice, jako by nešlo jen o neznámé čtvrti, ale o okresy cizí země.

Ve společnosti druhých lidí Amy nedokázala mlčení příliš vystát. Když trpně snášela společné ticho, měla občas pocit, že se jí ten druhý člověk zeptá na něco hrozného, že jí položí otázku, jejíž odpověď ji, pokud ji vysloví, zničí stejně jistě jako prudce vržený kámen okení tabulku.

Proto mluvila o všem možném, i o Antoinovi, psím řidiči, který sloužil slepému Marcovi kdesi na vzdálených Filipínách. Žádné ze ztrápených dětí ani jejich matka na to ale nijak nereagovaly.

Když zastavili na červenou, Janet nabídla Amy ty dva tisíce dolarů, které dala Carlovi.

„Jsou vaše,“ řekla Amy.

„Nemůžu je přijmout.“

„Koupila jsem psa.“

„Carl je teď ve vězení.“

„Brzy bude venku na kauci.“

„Psa ale nechce.“

„Protože jsem ho koupila.“

„Bude chtít mě – potom, co jsem provedla.“

„Nenajde vás. Slibuju.“

„Psa si teď nemůžeme dovolit.“

„Žádný problém. Koupila jsem ji.“

„Stejně bych vám ji dala.“

„To už je vyřízené.“

„Je to spousta peněz,“ řekla Janet.

„Ne zas tolik. Uzavřené dohody nikdy neměním.“

Žena sevřela levou rukou peníze, dala přes ni i pravou ruku, složila pěsti do klína a sklonila hlavu.

Světlo na semaforu přepnulo na zelenou, a když Amy projížděla prázdnou křižovatkou, Janet tiše řekla: „Děkuju.“

S pomyšlením na fenku vzadu v přepravním prostoru Amy řekla: „Věřte mi, drahá, že to lepší jsem díky té dohodě získala já.“

Pohlédla do zpětného zrcátka a viděla, jak fenka vykukuje zpoza zadní sedačky. Jejich pohledy se v zrcátku setkaly a Amy pak dál sledovala silnici před sebou.

„Jak dlouho jste měli Nickie?“ zeptala se.

„Něco přes čtyři měsíce.“

„Kde jste ji sehnali?“

„To mi Carl neřekl. Prostě ji přivedl domů.“

Jeli na jih po pobřežní dálnici a po pravici měli keře a trávu. Za trávou ležela pláž a moře.

„Jak je stará?“

„Carl říkal, že asi tak dva roky.“

„Takže to jméno už měla.“

„Ne. Její jméno neznal.“

Voda byla černá, obloha byla černá a měsíc, i když byl na ústupu, umělecky kreslil hřbety vln.

„A kdo ji tedy pojmenoval?“

Janetina odpověď Amy překvapila: „Theri. Theresa.“

Děvčátko té noci nepromluvílo, jen zpívalo oním vysokým, čistým hlasem, v jazyce, který zněl keltsky, a působilo, že je odloučené od reality v ryze autistickém smyslu.

„Proč Nickie?“

„Theri tvrdila, že se tak jmenuje odjakživa.“

„Odjakživa?“

„Ano.“

„Z určitého důvodu... nemyslím, že by toho Theresa moc namluvila.“

„To je pravda. Občas mlčí celé týdny a pak řekne jen pár slov.“

V zrcátku bylo vidět, že fenka stále vytrvale hledí dopředu. V moři se topil měsíc. Na nebi bylo širé a složité soukolí hvězd.

A v Amyině srdci rostl pocit údivu, kterému se zdráhala poddat, že – i když to v žádném racionálním smyslu nemůže být možné – se k ní možná vrátila *její* Nickie.

5

Měsíční dívka se miluje jen v naprosté tmě. Věří, že když byla mladší, vášní projevovanou na světle její život navždy povadl.

Následkem toho i ta nejslabší záře okolo stažené rolety dokáže zabít všechnu její touhu.

Jediný paprsek slunce v záhybech zatažených závěsů ji okamžitě připraví o vášeň.

Ze světla vstupujícího z jiného pokoje – zpodě dveří, mezerou v ostění, klíčovou dírkou – ji mrazí a vyškubává se z milencova objetí.

Když její krev vře vášní, zchladí ji dokonce i svítící číslice digitálních hodin vedle postele.

Svítivý ciferník náramkových hodinek, malinká dioda detektoru kouře či zářivé oči kočky v ní vyvolávají zoufalý stesk a zadupávají její libido do země.

Harrow ji považuje za *Měsíční dívku*, protože si ji dokáže představit divokou uprostřed noci, nahou siluetu vyjící na měsíc na hřebeni kopce. Neví, jaké označení by pro její specifický druh šílenství použil psycholog, ale o tom, že je šílená, nepochybuje.

Přímo do očí ji nikdy Měsíční dívkou nenazval. Jeho instinkty mu napovídají, že by to mohlo být nebezpečné, možná dokonce smrtelně.

Ať už za denního světla, nebo ve tmě, dokáže se tvářit přičetně. Je schopna docela přesvědčivě předstírat, že je zcela v pořádku. Její krása mate.

Zejména ve fialové, ale také v růžové a v bílé – jako hortenzie, jež lahodí oku. Hortenzie je však smrtelně jedovatá, podobně jako konvalinka nebo květy krevnice kanadské. Nebo jako virginský jasmín, jehož okvětní lístky vyvařené v čaji nebo zamíchané do salátu dokážou do deseti minut přivodit smrt.

Měsíční dívka miluje nade všechny květiny černé růže, i když nejsou jedovaté.

Harrow ji viděl držet takovou růži za trnitý stonek tak pevně, že jí z rukou tekla krev.

Její práh bolesti je, stejně jako jeho, poměrně vysoký. Bodání těch trnů si neužívala; prostě to necítila.

Nad svým tělem a intelektem má absolutní kontrolu. Nad svými emocemi nemá kontrolu vůbec žádnou. Proto je nevyrovnaná; a vyrovnanost je nutnou součástí přičetnosti.

Té noci, v místnosti bez oken, kam svit hvězd nedosáhne a svítící hodiny leží zavřené v nočním stolku, se nemilují, protože láska s jejich čím dál tím divočejším pářením nijak nesouvisí.

Žádná žena nevzrušovala Harrowa tak jako tato. Má kolem sebe absolutní lačnost černé vdovy, všepohlcující vášeň kudlanky, která během pohlavního styku zabije a sní svého partnera.

Napůl čeká, že Měsíční dívka jedné noci schová mezi matraci a rošt postele nebo někam poblíž nůž. V oslepující temnotě pak ve své předposlední chvíli uslyší její hlas šeptat: „Drahoušku,“ a ucítí, jak tenká dyka náhle projíždí mezi žebry a probodává jeho neklidné srdce.

Jako vždy se očekávání sexu ukázalo být více vzrušující než událost sama. Na konci cítí nezvyklou prázdnotu, jistotu, že mu smysl toho konání opět unikl.

Vyčerpaní leží v tichu černoty, mlčenlivém, jako by přešli z života do tmy kolem.

Měsíční dívka si na slova moc nepotrpí, a když má co říct, mluví vždycky narovinu.

V její společnosti se Harrow chová stejně. Méně slov znamená méně rizika, že by pouhé konstatování mohlo být omylem pochopeno jako urážení nebo odsuzování.

Na to, když ji někdo soudí, je velmi citlivá. Rady, které se jí nelíbí, má tendenci vnímat jako výtky. Dobře míněné upozornění si umí vyložit jako ostrou kritiku.

Harrow se neobává, že by se případný nůž schovaný pod postelí mohl objevit teď, po skončení té venerické kratochvíle. Pokud se ho

kdy pokusí zabít, provede to „mezi úmyslem a činem“,³ v okamžiku narůstajícího uspokojení.

Teď, po sexu, se nesnažila spát. Měsíční dívka spí obvykle ve dne a rozkvétá v noci; a Harrow se přizpůsobil životu jejich hodin.

Na to, jak je vyžralá, leží v temnotě jako prkno, jako hladová entita číhající na větví, maskovaná jako kůra, vyčkávací na nic netušícího poutníka.

Po chvíli řekne: „Pojďme pálit.“

„Pálit co?“

„Něco, co je potřeba spálit.“

„Dobře.“

„Ji ne, jestli myslíš tohle.“

„Nemyslím.“

„To až později,“ prohlásí.

„Myslím nějaké místo.“

„Jaké?“

„To poznáme.“

„Jak?“

„Až ho uvidíme.“

Sedla si a natáhla prsty po vypínači lampy s neomylnou elegancí slepé ženy čtoucí řádek v Braillově písmu až k poslední tečce.

Když ji vidí v tom měkkém světle, chce ji znovu, nikdy o tom ale nerozhoduje. Jeho uspokojení závisí vždy na jejích potřebách – a ona v danou chvíli potřebuje jen pálit.

Harrow byl v životě samotář a vyžírka, i když ho ostatní vnímali jako přítele či člena rodiny. Okolního světa se stranil a jednal výhradně s ohledem na vlastní zájmy – dokud nepotkal Měsíční dívku.

---

3 narážka na báseň T. S. Eliota *Dutí lidé* (překlad J. Valja); pozn. překl.

Jeho vztah k ní neobsahuje přátelský ani rodinný rozměr, ale něco prvotnějšího. Mohou-li dva jedinci tvořit smečku, pak on a Měsíční dívka jsou jako vlci, i když horší než vlci, protože vlci zabíjejí, jen když mají hlad.

Obléká se, aniž by z ní přitom spustil oči, protože to, jak se obléká, není o nic méně erotické než striptýz. Dokonce i hrubá látka jí po údech klouže hladce jako samet a zapnutí každého knoflíku je příslibem budoucího rozepnutí.

Na háčcích na zdi visí jejich kabáty: jeho lyžařská bunda a její černá kožená bunda lemovaná kožešinou.

Když vyšli ven, její světlé vlasy vypadají ve svitu měsíce jako platina a její oči – ve světle lampičky lahvově zelené – se v bezbarvé noci zdají být zářivě šedé.

„Řídíš ty,“ říká a vede ho k samostatně stojící garáži.

„Dobře.“

Procházejí vraty do garáže a Harrow rozsvěcí.

„Budeme potřebovat benzín,“ řekne mu.

Zpod ponku Harrow vytáhne červený sedmilitrový kanystr, ve kterém má benzín do sekačky. Podle nevýrazné tíhy kanystru a prázdného šplouchání obsahu jsou uvnitř necelé dva litry.

Nádrže Lexusu SUV i dvousedadlového sportovního Mercedesu byly doplněny nedávno. Harrow zasune odsávací hadičku do Lexusu.

Měsíční dívka stojí nad ním a sleduje, jak tiskne rty k hadičce. Ruce má v kapsách kabátu.

Harrow přemýšlí: Je možné, že když mylně odhadne načasování a vtáhne do úst trochu benzínu... že pak ona vytáhne butanový hořák a zapálí hořlavou směs, kterou on vyprskne, a popálí mu tak rty a jazyk?

Zachycuje na jazyku první štiplavé výpary a nemá špatný odhad, i když hadičku zasunuje do otevřeného kanystru stojícího na zemi jen těsně předtím, než z ní začne téct benzín.

Znovu se na ni podívá, a ona jeho pohled opětuje. Nic neříká a on také ne.

Dokud kvůli lovu potřebují jeden druhého, je před ní v bezpečí a ona před ním. Má svou kořist, předmět své nenávisti, a Harrow zase svou. Nemyslí tím náhodnou věc, kterou dnes v noci spálí, ale jiné, konkrétní cíle. Společně mohou snáze dosahovat svých cílů, s větší rozkoší, než kdyby jednali každý zvlášť a sám.

Nakládá plný kanystr do sportovního auta, do kufru za dvěma anatomickými sedadly.

Úzká asfaltová silnice, sem tam s nějakým odstavným místem, stoupá a klesá a klikatí se víc jak kilometr, než je zavede k bráně, která se otevírá poté, co Měsíční dívka stiskne tlačítko na stejném ovladači, kterým před chvílí otevřela dveře garáže.

Po dalším půl kilometru najíždějí na dvouproudou okresku.

„Doleva,“ říká mu a on zatáčí vlevo, což je na sever.

Noc je už napůl pryč, ale stále plná nadějí.

Na východě se zvedají kopce, na západě klesají.

V měsíčné noci vypadá suchá divoká tráva jako platina, stejně jako vlasy Měsíční dívky, jako by kopce byly polštáře, na něž nepočítané tisíce žen položily své blondaté hlavy.

Jsou v řídce obydlené oblasti. Za chvíli nebude na dohled jediná budova.

„O kolik by byl svět krásnější,“ říká mu, „kdyby všichni byli mrtví.“

6

Amy Redwingová vlastnila skromný bungalov, ale dvoupatrový dům Lottie Augustinové stojící hned vedle měl volné pokoje pro Janet a její děti. Když Amy zastavila na příjezdové cestě, z oken vycházelo teplé světlo.

Bývalá zdravotní sestra je přišla přivítat a pomoci jim odnést jejich narychlo sbalené kufry do domu.

Lottie byla hubená, v džínách a pánské modrožluté kostkované košili s nezastrčeným podolkem, s šedými vlasy do culíku, křišťálově modrými očima a příjemnou tvářív sraštělou láskou ke sluníčku. Vypadala jako teenager i důchodce zároveň. Zamlada byla nejspíš předčasně dospělá, stejně jako si ke stáru uchovávala mladého ducha.

Amy nechala fenku v autě a nesla Theresu. Dívka se vzbudila, když vycházeli po schodech na zadní verandu.

I když byla vzhůru, její fialové oči se zdály být plné snů.

Theresa se dotkla medailonku, který měla Amy na krku, a zašeptala: „*Vítr.*“

Janet s batohem a s Jimmym za zády následovala Lottie, která nesla dva kufry dovnitř do domu.

Hned na prahu dveří do kuchyně, stále ještě v Amyině náručí a s medailonkem v prstech, Theresa zašeptala: „*Zvonky.*“

Amy se zarazila a vrátila se ve vzpomínkách v čase. Kuchyň na chvíli ustoupila do pozadí, jako by byla jen bledým výjevem z její budoucnosti.

Hypnotizující oči dívky se ještě rozšířily, jako by to byly průchody, které dokážou člověka zavést do jiného světa.

„Co jsi to řekla?“ zeptala se Theresy, i když ji slyšela zcela jasně.

Vítr. Zvonky.

Dívka dlouho nemrkala, až po chvíli mrkla a zacpala si ústa palečkem pravé ruky.

Opět byly v přítomnosti v kuchyni a Amy posadila Theresu na židli. Na stole stál talíř s domácími sušenkami. Ovesné s rozinkami. S kousky čokolády. S burákovým máslem.

Na sporáku čekal kastrůlek s mlékem a Lottie Augustinová začala připravovat horkou čokoládu.

Cinkání hrnků o kuchyňskou linku, jemné zapraskání fólie při otevírání kakaa, slabé bublání vroucího mléka míchaného vařečkou, měkké klepání dřevěné vařečky o kastrůlek...

Ty zvuky jako by k Amy přicházely z velké dálky, jako by vycházely z nějaké velmi vzdálené místnosti. Když uslyšela své jméno, uvědomila si, že na ni Lottie promluvila už poněkolikáté.

„Jo. Promiň. Co jsi říkala?“

„Co kdybyste s Janet odnesly kufry nahoru a já se mezitím postarám o děti? Cestu znáš.“

„Dobře. Jasně.“

Nahoře byly dvě menší ložnice se společnou koupelnou. Jedna byla vhodná pro děti, protože v ní byly dvě postele.

„Když necháte otevřené oboje dveře do společné koupelny,“ poradila Amy Janet, „uslyšíte, kdyby vás děti volaly.“

V pokoji s jednou postelí se Janet posadila na područku masivního čalouněného křesla. Vypadala vyčerpaně a udiveně, jako by ušla sto mil omámena kouzlem a nevěděla, kde je a proč sem šla.

„Co teď?“

„Policii potrvá nejmíň den, než vznese obvinění. Carl bude potom muset sehnat kauci.“

„Pak mě začne hledat.“

„Tou dobou už budete daleko.“

„A kde?“

„Ve Zlatém srdci pracuje přes sto šedesát dobrovolníků. Někteří z nich se starají o nově příchozí pejsky, dokud se nám nepodaří najít pro každého z nich stálý domov.“

„Stálý domov?“

„Než zachráněného pejska někomu trvale svěříme, musí se veterinář ujistit, že jde o zdravé a řádně očkované zvíře.“

„Jednou, když byl pryč, jsem vzala Nickie na očkování. Když se pak dozvěděl, kolik to stálo, strašně zuřil.“

„Dobrovolník, který má pejska dočasně na starosti, sepíše zprávu, ve které ho ohodnotí a uvede míru výcviku – jestli je čistotný, snáší vodítko...“

„Nickie je čistotná. Je to zlatíčko.“

„Pokud ten pes nemá nějaké vážné problémy s chováním, najdeme mu domov, který snad už bude stálý. Někteří z našich dobrovolníků mají místo nejen pro své pejsky. Někdo se vás a vašich dětí na pár týdnů ujme, dokud se nepostavíte na nohy.“

„Proč by to dělal?“

„Většina těch lidí má zlaté srdce. Uvidíte.“

Janet pohlédla na ruce neklidně složené v klíně. „To je hrůza.“

„Horší by bylo, kdybyste s ním zůstala.“

„Kdyby šlo jen o mě, možná bych zůstala. Ale ne s dětmi. Teď už ne. Já... stydím se, že jsem dopustila, aby se k nim takhle choval.“

„Stud by byl na místě, kdybyste zůstala. Ale ne teď. Ne, pokud se nenecháte sladkými řečmi nalákat zpátky.“

„To se nestane.“

„To ráda slyším. Vždycky je kam jít dál. Vracet se ale člověk nemůže.“

Janet přikývla. Možná to pochopila. Ale nejspíš ne.

Pro mnoho lidí je svobodná vůle záminkou k rebelování ne proti tomu, co je v životě nespravedlivé nebo obtížné, ale proti tomu, co je pro ně nejlepší a co je pravdivé.

Amy řekla: „Nejspíš je už pozdě na to, abychom zabránili tomu, aby to otékalo, ale stejně byste si na ten rozseknutý ret měla dát led.“

Janet řekla: „Dobře. Ale já se hojím rychle. Musím.“ A vstala z křesla a zamířila ke dveřím z ložnice.

Amy jí položila ruku na rameno a ještě na chvíli ji zastavila. „Vaše dcera je autistická?“ zeptala se.

„Jeden doktor to tvrdil. Ostatní nesouhlasili.“

„A co říkali?“

„Různé věci. Různé vývojové poruchy s dlouhými názvy a žádnou nadějí.“

„Léčí se nějak?“

„Nic jí z té ulity nepomohlo. Ale Theri... Theri je zároveň i takové zázračné dítě. Jakmile jednou slyší nějakou písničku, dokáže ji zazpívat nebo zahrát na dětskou flétničku, kterou jsem jí koupila, na notu přesně.“

„Předtím zpívala v keltštině?“

„Tehdy v domě? Ano.“

„Ona ten jazyk zná?“

„Ne. Ale náš soused Maev Gallagher keltskou hudbu zbožňuje a neustále ji hraje. Občas nám Theri hlídá.“

„Takže jakmile slyší nějakou písničku, dokáže ji také zazpívat s přesnými slovy i v jazyce, který nezná.“

„Občas to působí trochu strašidelně,“ řekla Janet. „Ten sladký vysoký hlásek v cizím jazyce.“

Amy dala ruku z Janetina ramene. „Udělala někdy...“

„Co?“

„Udělala někdy něco jiného, co vám připadalo strašidelné?“

Janet se zamračila. „Jako co?“

Aby to mohla vysvětlit, musela by Amy otevřít mnoho dveří do svého nitra, do míst ve svém srdci, do kterých nezve návštěvy. „Já nevím. Už nevím, jak jsem to myslela.“

„Přes všechny své problémy je Theri hodná holka.“

„O tom nepochybuju. A taky moc roztomilá. Má nádherné oči.“

7

Harrow řídí a stříbrný Mercedes kopíruje zatáčky s hladkou elegancí běžící rtuti. Na sedadle spolujezdce sedí Měsíční dívka plná očekávání.

Bez ohledu na to, jak si užila sex, se ze svého lože zvedá vždy v hněvu.

Příčinou její zběsilosti není nikdy Harrow. Je zuřivá, protože se tělesným rozkoším dokáže oddávat jen v místnosti bez světla.

To s tou temnotou si způsobila sama, ale nijak se za to neobviňuje. Namlouvá si, že je oběť, a viní za to jiné, a to nejen konkrétní osoby, ale celý svět.

Styk z ní vysál touhu, prázdná však zůstávala, jen dokud z ní nevyšlo poslední zachvění rozkoše. Poté ji okamžitě naplnily hořkost a roztrpčenost.

Protože nad svým tělem i rozumem dokáže udržovat tvrdou disciplínu, umí své nezkrotné emoce skrývat. Její tvář zůstává klidná, hlas tichý. Jako vždy je hbitá, vznešená a držením těla ani gesty neprojevuje žádné známky napětí.

Harrow by přísahal, že ten její hněv dokáže občas *cítit*: jako velmi slabý pach železa, který stoupá z želené rudy trýzněné neúnavným pouštním sluncem.

Ten zvláštní hněv dokáže vstřebat jen světlo.

Když spolu v té místnosti bez oken uléhají během dne, chce pak být na světle. Někdy jde ven polonahá, nebo dokonce zcela nahá.

Tehdy si stoupne s tváří obrácenou k nebi a s otevřenými ústy, jako by zvala světlo, aby ji naplnilo.

I když je přírodní blondýna, slunce snáší dobře. Kůži má bronzovou dokonce i ve vráskách kloubů a jemné chloupky na rukou zcela bezbarvé.

S její kůží kontrastuje bělost očí zářivých jako čistý arktický sníh, s oslnivými lahvově zelenými duhovkami.

Rozkoším bez lásky se s Harrowem oddávají obvykle v noci. Světlo měsíce ani hvězd není poté dost silné, aby z ní vysálo její hněv, a i když o sobě občas mluví jako o valkyře, nemá křídla, s jejichž pomocí by vylétla výš ke světlu.

K umenšení jejího hněvu obvykle stačí jen vatra na pláži. Ale ne vždy. Občas potřebuje spálit něco víc než borová polena a suché cha-luhy a naplavené dřevo.

Jako by Měsíční dívka dovedla přimět svět, aby se sklonil před jejími potřebami, ví, že k ní ve vhodnou chvíli přijde někdo ideální ke spálení. Už se to stalo. A ne jen jednou.

Za noci, kdy táborák nestačí a osud jí nepošle žádnou obětinu, musí vyrazit do vnějšího světa a sama si najít oheň, který potřebuje.

Harrow ji vezl sto třicet kilometrů, než našla, co potřebovala spálit. Někdy to před úsvitem nenajde a ke zmírnění hněvu pak už stačí slunce.

Té noci jel padesát kilometrů klikatými venkovskými silničkami, než mu řekla: „Tady. Jdeme na to.“

Na dobře udržovaném trávníku stojí starý jednopatrový dům s pře-kládánými prkny. Je to jediné sídlo nadohled. V žádném okně se nesvítí.

Ve světle aut je vidět dvorek se dvěma jezírky, třemi zahradními trpaslíky a malinkým větrným mlýnem. Na přední verandě stojí dvě houpací židle z ohýbaného dřeva.

Harrow jede ještě o skoro půl kilometru dál, než před mostem naráží na úzkou polní cestu klesající z kopce. Jede po ní k pilířům mostu a parkuje u řeky, kde se ve světle měsíce čeří černá voda.

Ta cesta možná slouží rybářům, kteří ze břehu chytají okouny. Pokud ano, nikdo tam není. Je spíš hodina žhářů než rybářů.

Z dvouprouté silnice nad nimi není Mercedes stojící u řeky vidět. I když tudy v tuhle hodinu projede jen pár motoristů, pokud vůbec nějaký, takováto opatření jsou nezbytná.

Harrow vyndává z kufru sedmilitrový kanystr.

Neptá se jí, jestli si nezapomněla vzít sirky. Nosí je s sebou vždy.

Cvrčci si navzájem zpívají a ropuchy spokojeně zakvákají pokaždé, když snědí cvrčka.

Harrow přemýšlí, že by se k domu vydali po trávě, přes louky a skrz mladý dubový porost. Ta náročná trasa by jim ale žádnou výhodu nepřinesla.

Cílový dům je ani ne půl kilometru od nich. Okresní silnici lemuje vysoká tráva, sukovité keře a pár stromů, takže se člověk může vždycky schovat, když zahlédne světla nebo uslyší vzdálené burácení motoru.

Jdou od řeky na zpevněnou cestu.

Benzín v kanystru čvachtá a Harrowova nylonová bunda tiše šustí, jak se o sebe její části otírají.

Měsíční dívka žádné zvuky nevydává. Kráčí tak, že není slyšet jedině její došlápnutí.

Pak se zeptá: „Zajímá tě proč?“

„Proč co?“

„To pálení.“

„Ne.“

„Tebe to nikdy nezajímá,“ přitlačí na něj.

„Ne. Prostě to chceš.“

„A to ti stačí.“

„Ano.“

Na začátku podzimu jsou hvězdy stejně ledové jako v zimě a jemu se zdá, že stejně jako ve všech ročních dobách, ani teď není nebe hluboké, ale mrtvé, ploché a mrazivé.

Ona pokračuje: „Víš, co je nejhorší?“

„Povídej.“

„Nuda.“

„Ano.“

„Obrací se ven.“

„Ano.“

„Ale k čemu?“

„To mi řekni ty,“ povídá jí.

„Venku nic není.“

„Nic, co chceš.“

„Ne, vůbec nic,“ opraví ho.

Její šílenství Harrowa fascinuje; v její společnosti se nikdy nenudí. Původně si myslel, že spolu vydrží tak měsíc dva, ale už jsou spolu sedm měsíců.

„Je to děsivé,“ říká mu.

„Co?“

„Nuda.“

„Ano,“ přitakává upřímně.

„Děsivé.“

„Člověk musí pořád něco dělat.“

Přehodí si těžký kanystr s benzínem z pravé ruky do levé.

„To nesnáším,“ říká mu.

„Co?“

„Být vyděšená.“

„Musíš pořád něco dělat,“ opakuje.

„Nemám nic než sebe.“

„A mě,“ připomíná jí.

Fakt, že je podstatnou součástí její obrany proti nudě, mu však nepotvrdí.

Ušlí půlku vzdálenosti k dřevěnému domu.

Mezi ledovými hvězdami se hýbe blikavé světlo letadla, které je příliš vysoko, než aby bylo slyšet, a které nejspíš míří do nějaké exotické destinace, o níž alespoň někteří vnímaví cestující zjistí, že je stejná jako místo, z něhož odlétli.

8

Když Amy přejela s Fordem z Lottieiny příjezdové cesty vedle pod svůj přístřešek pro auto, otevřela zadní dveře a Nickie vyskočila do noci.

Amy si vzpomněla, jak vycházela z domu Brockmanových a zjistila, že je kufr otevřený a Jimmy se snaží utéct a svědomitá fenka ho táhne k domovu.

Musel Nickie vypustit s očekáváním, že utečou spolu. Po měsících strádání pod knutou Carla Brockmana by každý jiný pes s tím klukem neprodleně utíkal pryč.

Když Nickie seskočila na příjezdovou cestu, Amy popadla červené vodítko, ale fenka se nesnažila utéct. Zavedla Amy kolem auta na zadní dvorek. Tam si bez obvyklých psích rituálů přidřepla a vyčürala se.

Protože Amy měla dva vlastní zlaté retrívry – Freda a Ethel – a protože si zachráněné psy často nechávala alespoň na jeden dva dny, než je převezla k dobrovolníkům, kteří se jich dočasně ujmou, předpokládala, že Nickie bude chtít strávit chvíli očicháváním věcí na dvorku – přečíst si místní noviny, řeklo by se.

Namísto této činnosti se ale fenka vydala rovnou na zadní verandu, po schodech a ke dveřím.

Amy odemkla a odepla vodítko z obojku, vešla do domu a rozsvítila.

Fred ani Ethel v kuchyni nebyli. Nejspíš spí v ložnici.

Ze vzdálenějšího konce domku se ozvalo dusání tlapek spěchajících po koberci a poté po dřevěné podlaze, rychle se blížících k nim.

Fred ani Ethel neštěkali, protože byli naučeni nemluvit bez důležitého důvodu – jakým byl třeba cizí člověk u dveří – a byli to hodní psi.

Ethel se obvykle objevila první, plná nadšení a radosti, s hlavou vztyčenou a ocasem ometajícím futra, když vcházela do dveří.

Měla tmavší srst než Nickie, červenozlatou, i když plně v rozsahu žádoucí barevné škály daného plemene. Měla hustší podsadu srsti, než bývá u retrívrů obvyklé, a působila krásně chundelatě.

Fred bude Ethel nejspíš následovat. Nebyl dominantní, často se choval plaše a z představy, že uvidí Amy, byl tak nadšený, že nejen zběsile vrtěl ocasem, ale také kýval zadkem s nepotlačitelnou radostí.

Sladký Fred měl širokou, pěknou tvář a nejdokonalejší černý čumák, jaký kdy Amy viděla, nezkažený jedinou špetkou světlé.

Nickie stála ostražitě po Amyně boku, se vztyčenýma ušima a pohledem upřeným na dveře otevřené do chodby, ze které se ozývaly tlumené zvuky tlapek.

Náhly pokles rychlosti blížících se kroků naznačoval, že Fred a Ethel zaznamenali přítomnost nově příchozí. Ethel zpomalila jako první a Fred do ní vrazil, když probíhali dveřmi.

Místo obvyklého setkání a přivítání, které zahrnuje i olíznutí čenichu a zdvořilé očichání zadků, se Redwingovic psi zastavili pár stop před Nickie. Stáli tam, oddechovali, mávali hustými ocasy, s hlavou vztyčenou zvědavostí a očima zářícíma překvapením.

Nickie také hýbala ocasem, zvedla hlavu a zaujala přátelský, ale vznešený postoj.

„Ethel, zlatíčko, cukroušku Frede,“ řekla Amy sladkým tónem, „pojdte přivítat novou sestřičku.“

Dokud neřekla „novou sestřičku“, netušila, že je definitivně rozhodnutá nechat si Nickie a nedávat ji do některé ze schválených rodin v adopčním seznamu Zlatého srdce.

Jindy se oba miláčci mohli z nasládlého šišlání své paničky zbláznit, tentokrát ale Amy ignorovali.

Ethel pak udělala něco, co u psů, kteří přijdou na návštěvu, dělává vždycky, pokaždé ale až po přivítání. Šla k otevřené krabici s psími hračkami a tahátky a tenisovými míčky, která stála v neustále otevřených dveřích do komory, pečlivě vybrala jeden poklad, vrátila se s ním a položila ho před nově příchozí.

Vybrala žlutou plyšovou kachničku značky Booda.

Zpráva, kterou Ethel návštěvě zapůjčením hračky obvykle zdárně sdělila, zněla: *Dokud jsi tady na návštěvě, je tohle jenom tvoje, zbytek ale patří mně a Fredovi, pokud tě nepozveme ke společné hře.*

Nickie tu kachničku chvíli zkoumala, potom se zadívala na Ethel.

Všechny protokoly byly přehodnoceny: Ethel se podruhé vydala k bedně v komoře a vrátila se s plyšovou gorilou. Položila ji vedle kachničky.

Fred mezitím obešel místnost, aby mezi ním a těmi dvěma ženami stál stůl. Ležel na břiše, sledoval je skrz chromové nohy židlí a zame-
tal ocasem dubovou podlahu.

Jestli máte rádi psy, opravdu, z celého srdce, a nevnímáte je jen jako mazlíčky či zvířata, ale i jako drahé společníky a víc než společníky – jestli je vnímáte jako bytosti třeba jen jednu dvě laťky evolučního žebříku pod člověkem – pak je vidíte jinak než ostatní lidé; přistupujete k nim s úctou k jejich vrozené důstojnosti, s vědomím jejich schopnosti poznávat radost a trpět smutkem, s jistotou, že tuší drtivou tíhu času, i když plně nerozumí její krutosti, že nežijí – jak tvrdí zaslepení odborníci – bez vědomí své vlastní smrtelnosti.

Když je sledujete se zvýšenou pozorností, vlídnější optikou, tak jako to dlouho dělala Amy, vidíte, že osobnost každého psa je pozoruhodně komplexní, a spatřujete osobitost, která si svou jemností nezadá s lidskou a navíc neobsahuje ty nejhorší lidské nedostatky. Vidíte inteligenci a základní schopnost uvažování, která vám občas vyrazí dech.

V momentech, kdy nejste ani trochu sentimentální, kdy máte až příliš skeptickou náladu, než abyste psům připisovali lidské vlastnosti, které nemají, v nich přesto spatříte tu jedinečnou touhu, která je vlastní každému lidskému srdci, dokonce i těm, kteří tvrdí, že žijí bez jakékoli víry. Psi totiž dokážou vidět tajemství světa; a vidí je i v nás a v sobě a ve všech věcech – a v klíčových momentech jsou vůči nim mimořádně vnímaví a pozornější než obvykle.

Amy pochopila, že toto je jeden z těch okamžiků. Stála docela klidně, nic neříkala, čekala a dívala se a byla si jistá, že jí následující dění přinese porozumění, které s sebou bude nosit, dokud bude žít.

Ethel, která předtím položila plyšovou gorilu vedle kačenky, vyrazila na třetí výlet do krabice s hračkami v komoře.

Nickie se zadívala na Freda, který je sledoval zpoza ochranné hradby noh židlí.

Fred naklonil hlavu doleva a potom doprava. Potom se převálil na záda s nohama ve vzduchu a obnažil břicho na znamení naprosté důvěry.

V komoře Ethel kousala do hraček, odsouvala je čumákem stranou a nořila hlavu hlouběji do své sbírky. Nakonec se k Nickie vrátila s velkou plyšovou červeno-žlutou chobotnicí s osmi chapadly.

Byla to pískačká hračka, tahací i chrastící zároveň. A šlo o Ethelin oblíbený předmět, který nepůjčovala ani Fredovi.

Ethel položila chobotnici vedle gorily a Nickie ji po chvíli přemýšlení zvedla v tlamě. Zapískala na ni, zachrastila jí a znovu zapískala a pustila ji.

Fred se obrátil ze zad znovu na nohy a kýchl. Vylezl zpoza stolu.

Tři psi hleděli jeden na druhého s výrazem plným očekávání.

Všichni jednotně přestali mávat ocasem.

Uši měli nastrožené, jak jen to u sametových převislých ušisek zlatých retrívrů lze.

Amy si všimla, že na jejich svalnatých tělech je patrné nové napětí.

S rozšířenými nosními dírkami, čumákem u podlahy a hlavou těžkající napravo nalevo se Nickie vyřítla z místnosti do chodby. Ethel a Fred pelášili za ní.

Amy stála sama v kuchyni, jasně věděla, že se děje něco neobvyklého, ale neměla nejmenší tušení, co to znamená. „Haló?“ špitla.

Světlo v chodbě se rozsvítilo.

Když tam Amy přešla, nikdo tam nebyl.

V přední části domu někdo rozsvítil v předtím ztemnělém obýváku. Nezvaný host. Přesto žádný ze psů nezačal štěkat.

I když měl Brian McCarthy talent na portréty, rychlost nebyla obvykle jeho silnou stránkou.

Lidská hlava obsahuje tolik tvarových, strukturních a proporčních jemností, tolik komplexních vztahů jednotlivých částí, že s tím zápasil i Rembrandt, největší portrétista všech dob, a do smrti své umění neustále zdokonaloval.

Hlava psa představuje pro umělce nemenší – možná i větší – výzvu než hlava člověka. Mnozí mistři různých technik, kteří dokázali precizně vypočítat jakéhokoli muže či ženu, utrpěli při snaze o věrohodné zpodobnění psí tváře porážku.

Bylo zajímavé, že Brian, sedící za kuchyňským stolem, při svém prvním pokusu o portrét psa chytil tempo, které se mu při kresbě lidského obličejce nedařilo získat. Rozhodnutí ohledně tvaru, struktury, proporcí a tónu nevyžadovala přemýšlení, s nímž se obvykle potýkal. Pracoval s jistotou, kterou předtím nepoznal, s novou vzletností v ruce.

Kresba se vynořila s tak neobyčejnou volností a svižností, že to skoro vypadalo, jako by celý ten obraz nakreslil už předtím a kouzlem jej uložil do tužky, ze které teď vycházel jako hudba z nahrávky.

Za dobu, co se dvořil Amy, otevřel své srdce mnoha věcem, v neposlední řadě kráse a radosti psů, a přesto dosud neměl vlastního. Nevěřil si, že by tu zodpovědnost zvládl.

Zprvu netušil, že kreslí nejen ideál zlatého retrívra, ale také konkrétního jedince. Jak tvář získávala na detailech, uvědomil si, že mu z jeho tužek vyšla zrovna zachráněná Nickie.

Nakreslit oči pro něj nepředstavovalo o nic větší problém než ostatní detaily anatomie. Tentokrát ho však výsledný dojem linií a tónů a stínování nepřestával překvapovat.

Aby oči vypadaly opravdově, musejí být plné světla a mít v sobě špetku tajemství, které světlo vytváří i v tom nejpřímnějším pohledu. Brian se na zachycení toho světla a toho tajemství zaměřil s pro něj nevídaným nadšením, které musel cítit středověký mnich kreslící příjemce Zvěstování.

Když kresbu dokončil, dlouho si ji prohlížel. Vytvoření toho portrétu ho pozvedlo na duchu. Vanessiny e-maily plné nenávisti ho zanechaly v oblaku smutku, který ho však nyní tížil méně.

Naděje a Nickie se zdály být neoddělitelně spjaty a Brian měl pocit, že nemůže mít jedno bez druhého. Nevěděl, co tím přesně myslí – ani proč by to tak mělo být.

Když byl znovu v pracovně, napsal e-mail Vanesse, používající přezdívku *Prasečárka*. Než ho odeslal, pŕltuctukrát si ho přečetl.

Jsem ti vydán na milost. Nemám nad tebou žádnou moc a ty máš nade mnou veškerou. Pokud mi jednoho dne dopřeješ to, co chci, bude to proto, že ses rozhodla využít soucitu ve svůj prospěch, ne proto, že bych si ho vysloužil nebo zaslouhoval.

V předchozích e-mailových konverzácích se s Vanessou buď hádal, nebo se jí snažil manipulovat, i když nikdy ne tak zjevně, jako si ona dávala záležet na posilování trpkosti jeho pocitu viny a palčivosti jeho smutku. Tentokrát se vyhnul veškerému apelování na rozum a všem nátlakovým hrám a prostě oznámil svou bezmocnost.

Nečekal ani okamžitou reakci, ani jakoukoli reakci. A i kdyby jeho odpověď vyvolala jen jízlivosti, neoplatí jí stejnou mincí. V průběhu let ho ponižovala a potom ho ponižovala ještě víc, takže k ní nakonec nechová o nic víc hněvu než seschlý námořník po tisíci cestách k rozbouřenému moři.

U kuchyňského stolu se zaměřil na novou stránku skicáku. Ořezal si tužky.

Přepadlo ho nevysvětlitelné nadšení, vědomí nových možností, které se před ním prostírají. Měl pocit, jako by byl na prahu zjištění, které změní jeho život.

Začal kreslit psí hlavu, tentokrát ale ne natočenou doleva a hledící mírně vzhůru. Místo toho k předmětu přistoupil zpříma.

Navíc měl v záměru zachytit tvář jen od linie obočí k horní části a zaměřit se tak na oči a jejich bezprostřední okolí.

Udivovalo ho, že si vzhled té fenky dokáže vybavit tak podrobně. Viděl ji jen jednou a ne dlouho, a přesto ji měl v hlavě před sebou tak živě jako kvalitní fotografii nebo hologram.

Z hlavy do ruky a přes tužku na papír. Pohled zlaté retrívřice získával podobu v odstínech šedi. Z této nové perspektivy a blízkosti byly oči ohromné a hluboké a plné světla a stínu.

Brian se snažil vyjádřit jakýsi jedinečný rys, který v té fence spatřil, i když si ho vědomě zprvu neuvědomil. Jeho podvědomí teď chtělo vynést na povrch to, co zahlédl, vidět to zachycené a porozumět tomu.

Naplňovalo ho chvějivé očekávání, jeho ruka však zůstávala pevná a hbitá.

10

Díky závoji a mihotavému třpytu měsíčního světla, které klame oko, působila noc mírně snově, a přesto byla všude patrná hrdost, s níž majitelé spravovali svůj pozemek.

Zábradlí a sloupky a laťky plotu dodávají v tom šeru pozemku bílý geometrický řád. Trávník pod jejich nohama je dokonalý jako krokeťové hřiště, svěží a dobře posekaný.

Jednopatrový dům je skromný, a přitom pěkný, bílý s tmavým lemováním v nějaké barvě, kterou nyní nelze rozeznat. Římsa zdobená jednoduchým vyřezáváním podpírá okapy a má podobné provedení jako rámy oken, které takto nepochybně zkrášlil majitel ve svém volném čase.

Podle těch houpacích křesel na přední a zadní verandě, jezírek, miniaturního větrného mlýna a zahradních trpaslíků Harrow usoudí, že tady bydlí lidé, kteří nemají daleko do důchodu nebo kteří už v důchodu jsou. Vypadá to tu jako hnízdečko pro dlouhý a zasloužený odpočinek.

Nemyslí si, že by některý schod nebo prkno verandy skřípaly, nechce to ale riskovat a stoupat na ně. Nalije benzín mezi laťky verandy; nejdřív na zadní, mířící směrem k polím a starým dubům, a potom na přední.

Tenký proužek benzínu na trávě obě verandy spojí a Harrow lije zbytek obsahu kanystru podél cestičky vedoucí k otevřeným předním vrátkům v laťkovém plotu kolem pozemku.

Zatímco Měsíční dívka čeká v bezpečné vzdálenosti na konci této dráhy, on se ještě vrátí k domu a tiše postaví prázdný kanystr na verandu. Nehybný vzduch je plný těžkých par.

Nic na sebe nevyhlídl. Když odchází od domu, přiloží si ruce k nosu, žádné výpary necítí.

Měsíční dívka vytáhne z kapsy své kožené bundy krabičku zápalek. Používá jen ty dřevěné.

Škrtne zápalkou, ohne se a zapálí benzínovou dráhu vedoucí od příchodové cesty k domu. Nízké modré a oranžové plameny běží směrem od ní, jako by kouzelná noc přivedla průvod tančících víl.

Společně s Harrowem kráčí k západní straně domu, odkud vidí na obě verandy. Dveře jsou jen vepředu a vzadu. Na této straně jsou tři okna.

Oheň rychle skáče k přední části domu, plazí se mezi laťkami verandy a vysílá další tančící víly po benzínové cestičce spojující verandy.

Jako vždy je to tak, že se po bleskurychlém úvodu plameny zpočátku šíří ve skoro naprosté tichosti, protože spalují benzín, který není potřeba žvýkat. Praskání a křupání přijde na řadu brzy, až oheň vezme do zubů dřevo.

11

Amy prošla z chodby do obývacího pokoje a řekla: „Haló? Je tu někdo?“

Zlatí retrívři se nechovají jako hlídací psi a vzhledem k velikosti jejich srdcí a jejich nepotlačitelné radosti ze života je pravděpodobnější, že budou štěkat než kousat a že vám při setkání spíš olíznou ruku, než by na vás vrčeli. Navzdory své velikosti si myslí, že jsou to psi na klín, a navzdory tomu, že jsou to psi, si myslí, že jsou také lidé, a u skoro každého člověka, kterého poznají, zkoumají, zda by se nemohl stát jejich dobrým kumpánem, který by občas zakřičel: „Pojďme!“ a přivedl je někam, kde zažijí skvělé dobrodružství.

Přesto mají slušné zuby a svou rodinu a domov si chrání.

Amy usoudila, že vetřelec, který dokázal přemluvit tři dospělé zlaté retrívry, aby se bez jediného zaštěkání uklidnili, určitě není zlý člověk, ale naopak přítel, nebo přinejmenším někdo neškodný. Přesto do obývacího pokoje vstoupila se zvědavostí zahrnující i značnou míru ostražitosti.

Když se rozhodla reagovat na prosbu Janet Brockmanové o záchranu Nickie, nenechala Fredovi a Ethel v domě úplnou tmou. Svítily jim

jedna lampa v její ložnici a mosazná lampička na čtení v obývacím pokoji.

Stropní světlo v chodbě bylo teď rozsvícené. Také přední místnost vpravo od ní zářila jasněji, než když z ní odcházela.

Když minula otevřené dveře do ložnice po své levici a vešla do obývacího pokoje, nenašla tam žádného vetřelce, jen tři nadšené psy.

Jako každý zlatý retrívr, i Nickie se pustila do průzkumu nového prostředí a zkoumala nejzajímavější ze všech těch nových pachů, motala se mezi židlemi a pohovkami, obhlížela terén, hledala nejpříjemnější kouty.

Naplnění pýchou na svůj domov, doprovázeli Fred a Ethel nového člena rodiny a vždy se zastavili, aby přezkoumali všechno, čeho si všimla, jako by díky tomu společnému sdílení vnímali svůj dům v novém světle.

Nová holka a její uvítací výbor čmouchaly, usmívaly se, nadšeně frkaly, mávaly ocasy a prohnaly se kolem Amy.

Když se otočila, aby se vydala za nimi, proběhli chodbou a zmizeli v její ložnici. Před chvílí tu místnost osvětlovala jen lampička na nočním stolku, teď však bylo rozsvícené i jasné stropní světlo.

„Haló?“

Dva rohy ložnice zabíraly huňaté psí pelechy pokryté ovčí kůží.

Když Amy překročila práh, Nickie nosem strčila do tenisáku a Fred ho chytil. Nickie si to tu prohlížela, ale modrého plyšového králíčka nechtěla, tak se ho chopila Ethel.

V koupelně, která s ložnicí sousedila, žádný nezvaný host nebyl, a když Amy doprovodila svou smečku do pracovny, čtvrté a poslední místnosti ve svém domku, zjistila, že i tam je stropní světlo rozsvícené.

Fred upustil míček a Ethel odložila králíčka a Nickie se rozhodla, že si nepřisvojí odhozený pár Amyiných ponožek, který vylovila zpod jejího pracovního stolu.

Psi se vrátili chodbou do kuchyně a přitom dusali tlapkami, ťukali drápky o podlahu a vesele vráželi ocasem do všeho, co se jim připletlo do cesty.

Zmatená Amy přešla k jedinému oknu v pracovně a ujistila se, že je zamčené. Než odešla z místnosti, zamračila se na vypínač na zdi a zmáčkla ho jednou, podruhé, potřetí, čímž zhasla, rozsvítila a znovu zhasla stropní světlo.

Stála v chodbě a poslouchala, jak žízňiví psi hltají vodu z misek v kuchyni.

Zkontrolovala obě okna v ložnici. Petlice byly zavřené, stejně tak i v koupelně.

Nakoukla do skříně. Žádný bubák.

Přední dveře byly zamčené. Na místě byl i bezpečnostní řetízek.

Všechna tři okna v obýváku byla zavřena. Regulátor také, takže se žádný zlý Santa nemohl dostat dovnitř komínem, aby si pak hrál se světly. Do Vánoc bylo navíc daleko.

Nechala rozsvícenou jen lampu na nočním stolku a v obýváku lampičku na čtení. Na konci chodby se zastavila a ohlédla, ale žádní šotci tam neřádili.

V kuchyni našla retrívry, jak leží na podlaze shluknutí kolem ledničky, s ostrážitě vztyčenými hlavami. Přejeli zrakem od ní k ledničce a pak zpátky k ní.

Amy řekla: „Co? Myslíte, že je čas na svačinku – nebo v přihrádce na salát najdu useknutou hlavu?“

12

Oheň vyvolává v jinak nehybné noci přerušované záchvěvy vánku, krátké nárazy horkého větru, který Harrowovi čechrá vlasy, ale hned se za ním rozptýlí.

Lidé, kteří v tom domě spí, pokud tam vůbec někdo je, jsou pro Harrowa cizí. Nic mu neudělali. Ale ani neudělali nic pro něj.

Nic pro něj neznamenaají.

Co znamenají pro Měsíční dívku, netuší. Ani ona je nezná, ale nějaký význam pro ni mají. Jsou pro ni víc než jen pouhý lék na nudu. Zajímalo by ho, jak to je.

I když je zvědavý, nezeptá se jí. Věří, že je v bezpečnější situaci, pokud si ona myslí, že si navzájem plně rozumějí, pokud věří, že jsou naprosto stejní.

Plameny zaplavily zadní verandu a z přední části se začaly ozývat zvuky pohlcovaného dřeva.

Měsíční dívka má ruce v kapsách kožené bundy, tvář stále prostou jakéhokoli výrazu. V jejích očích není vidět nic než odraz ohně.

Stejně jako ona i Harrow vládne nad svým intelektem a tělem se značnou disciplínou, na rozdíl od ní však takto zvládá i své emoce. Jde o tři hlavní body přičetnosti.

Nuda je stav myslí podobný emoci. Pocitem, ke kterému nuda vede pravděpodobně nejčastěji, je zoufalství.

Působí jako příliš silná, než aby ji cokoli nějak vážně odradilo, a přesto se brání nudě tak nezodpovědným způsobem, jako je tohle pálení, což naznačuje, že se nesmírně obává pádu do jámy zoufalství, z níž není úniku.

Světlo ohně dopadá na trávu i na Měsíční dívku a vytváří dojem krajky, jako by ji oblékalo do šatu pekelné nevěsty.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.